

Въ това врѣмя живѣлъ у Іерусалимъ старецъ *Симеонъ*, человекъ праведенъ и благочестивъ. Нему ся былъ врѣкль Богъ, че нѣма да умре, докль невиди Христа Господня. По внушеніе отъ Духъ Божій, Симеонъ отишьль по-напрѣди у храма, и, когато влѣзли Іосифъ и Марія съ младенца, той гы посрѣщишьль, зель Іисуса на рѣцѣ-тѣ си и испълненъ отъ радость и благодареніе рѣкль: „Нынѣ отпущаеша раба твоего владыко, по глаголу твоему съ миромъ, яко видѣста очи мои спасеніе Твое.“

Въ сѣще-то врѣмя случила ся въ храма и *Анна* пророчица, която разумѣла отъ Симеоновы-ты думы, че Тоя младенецъ Іисусъ е сѣщій обѣщанный отъ Бога Мессія, та веднага повѣрвала това и начинъла явно да говори за Него на всички, кои-то Го чыкали съ вѣржъ.

Поклоненіе отъ мѣдрецы-ты.

Слѣдъ нѣколко врѣмя послѣ рожденіе-то Іисусъ Христово, *влѣху* сир. мѣдрецы, които отъ явленіе-то на новжъ звѣзджъ ся научили за рожденіе-то му, дошли отъ вѣстокъ въ Іерусалимъ, а оттамъ въ Виледемъ да ся поклонять Христу.